

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **D. N. D.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2008, č. j. OAM-382/LE-C06-C09-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2009, č. j. 2 Az 22/2008 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, kterou Městský soud v Praze zamítl v záhlaví označeným rozsudkem.

Rozsudek žalobce (dále též stěžovatel) napadl kasační stížností. Uvedl, že městský soud nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Na svých právech byl zkrácen též postupem správního orgánu. Soud nezkoumal důvody uvedené v žádosti o udělení azylu v širších souvislostech. Zejména nezhodnotil osobní situaci stěžovatele, který by se po návratu do země původu ocítl v neřešitelné situaci a bez možnosti obživy. Vietnam opustil v roce 2002 poté, co byl odsouzen k desetiletému trestu odnětí svobody za zabití, kterého se sice dopustil, ale délka trestu je zřejmě neadekvátní. Po návratu do vlasti by byl zatčen a vzhledem k tvrdým podmínkám panujícím v tamních věznicích se obává o svůj život. Na základě těchto skutečností bylo namísto zkoumat, zda v jeho případě nebyly dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Správní uvážení žalovaného o vymezení humanitárních důvodů překročilo meze zákona, neboť je vyložil příliš úzce. Smyslem zákona o azylu je posoudit individuálně každou situaci žadatele. Znamky individuálního přístupu a pečlivého posouzení však rozhodnutí žalovaného i městského soudu postrádají. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

K samotným důvodům kasační stížnosti se podává, že podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, včetně otázky zjišťování a hodnocení skutkového stavu, jakož i míru následného soudního přezkumu takového postupu žalovaného, zdejší soud vymezil v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz, publ. též pod č. 1724/2008 Sb. NSS.

Poukázal-li stěžovatel na splnění podmínek humanitárního azylu, připomíná Nejvyšší správní soud, že k otázce povinnosti správního orgánu posuzovat podmínky pro udělení humanitárního azylu za situace, kdy je žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítána jako zjevně nedůvodná podle § 16 zákona o azylu, se již dříve vyjádřil např. ve svém rozsudku 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz.

Pouze nad rámec kasační soud dodává, že otázkou splnění podmínek humanitárního azylu a s tím související nedostatečností soudního přezkumu správního uvážení žalovaného, se již dostatečně zabýval ve svém rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, či rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55.

Lze dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení městského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu